

се озърташъ да не излѣзе прѣдъ тебе нѣкой изъ шумата или камънацитѣ и да те не хване за гушата или да ти не покаже калама на пицова или на пушката. Кога трѣгнешъ откъщи, трѣбва да се изповѣдашъ и да се простишъ съ всички, защото не знаешъ, какво ще изпатишъ двѣ крачки далечъ; върнешъ ли се пѣкъ живо и здраво, мислишъ, че живѣешъ новъ животъ, хари-занъ... Тѣй бѣше: ако замръкнешъ, не знаешъ да ли ще осъмнешъ; ако осъмнешъ, не знаешъ да ли ще замръкнешъ... Хеле пѣкъ тия, черкезитѣ, салдисваха като вълци. Лошъ миллетъ, крадливъ... Отколѣ не съмъ видѣлъ на единъ отъ тѣхъ; кой знае, накѣдъ се изметоха...

— Изпилѣха се, защото ги изпѣди Берлинскиятъ договоръ: черкезинъ не може вече да живѣе въ България! — прѣсѣче ядно стареца едно сухо дребно, болничаво човѣче въ дълго шапично палто, съ сламена шапка на глава и съ чаджръ въ ръка — то се качи отъ една близка станция — което до сега умислено стоеше и нервно дърпаше тѣнкитѣ си мустачки.

Това бѣше народенъ учителъ. За да го изгони изъ селото, кметътъ го бѣ наклеветилъ, че ужъ ималъ нѣкакви си сношения съ една учителка отъ сѣмното село. Той отиваше въ София да се оправдае прѣдъ министертвото.

— Тѣй ли? Да сж живи и здрави тия хора, които ни направиха това голѣмо добро!...

Учителътъ внимателно изгледа дѣда Генка.

— Зная азъ! подкачи тоя, изгони ги оня, отъ когото избѣгаха всички, като мишкитѣ — отъ невѣстулката.

Дѣдо Генко се смѣлча, послѣ загледа пакъ вагона и продължи на първата си тема:

— А сега?! Какви чудни работи! Умътъ ти да ги не побере. Прѣди година да ми е казалъ нѣкой туй, не бихъ го повѣрвалъ. Та и за невѣрване!... Качишъ се и — хопъ слѣзешъ. Пиешъ — да речемъ — кафето си сутринъ въ Филибе, обѣдвашъ въ София. Гледашъ си прѣзъ прозореца, седишъ си ра х а т ъ, ра х а т ъ, като въ стаята, ама каква стая? въ каквато не си влизалъ